

„El ne maradjunk az egybegyülekezésekről, amiképpen szokásuk némelyeknek” (Zsidó 10,25.) Oly sokszor halljuk ezt: „Ó, én nagyon jól megvagyok az Úrral, kettesben. Olvasom a Bibliát, imádkozom. Különben sem érek rá gyülekezetbe járni, a családom sem nézi jó szemmel, a munkám is elfoglal, valamikor pihennem is kell.” De mondhatja-e az újszülött, hogy köszöni, nincs szüksége családra, mivel minden megtalálható a világban, amire szüksége van a felnövekedéshez? Hiszen semmi másra nem képes, egyedül arra, hogy elfogadja a teljes ellátását, amit a családba rendelt Isten a számára.

A szellemi, a keresztény csecsemő is egyedül erre képes; elfogadni hálával Isten teljes körű ellátását, amit a gyülekezetbe helyezett el a számára. Nem korlátozza Isten a kegyelmét azokra, akik járnak a gyülekezetbe. *Kegyelmének forrása az Ő soha el nem múló szeretete irántunk, amit az Úr Jézus tökéletes áldozatában nyilvánított ki és biztosított a számunkra, függetlenül attól, amit mi teszünk, vagy nem teszünk meg, hogy járunk-e gyülekezetbe vagy sem.*

De mi miért korlátoznánk Őt, miért utasítanánk el a tökéletes szeretet kegyelmi ajándékait? A tudatlanságon kívül is lehetnek, természetesen, akadályok a körülményeinkben, fizikai, anyagi, lelki feltételeinkben. Meg kell bízunk Istenben, hogy látván a készségünket mindent megtesz azért, hogy kiszabadítson bennünket a körülmények rabságából, hogy betölthessük a rendeléseit.

A Gyülekezet, az Egyház a Krisztus teljessége, az Ő Teste ma a földön. Az Ő élete él bennünk. Az Ő egyháza egészében és tagjaiban az Ő szent valóságát, bölcsességét, megigazultságát képviseli. Az Atya szívének a legfőbb óhaja teljesedett be a Gyülekezetben. Hiszen így sír a próféták szavaiban: **„elveszett juhnyáj volt az én népem... elszélednek, mint a juhnyáj, amely sanyarog, mert nincs pásztora.”**

A megváltásunk célja nem pusztán a kárhozatból való kimenekítésünk. Az Atya a közösséget akarta visszaállítani, a közösséget, amire teremtett minket. H

ogy újra közösségben lehessünk Vele és egymással. Ezért töltötte ki a szeretetét a szívünkbe. Az Egyház a közösség helye, az Atyával, Jézussal, örökkévaló főpapunkkal és az egymással való közösségünk megszentelt helye, szellemi, lelki és fizikai értelemben egyaránt.

Ha ennek a dicsőséges ténynek a tudata áthatná az újjászületett keresztényeket, soha nem maradnának el az összejövetelekről.

Isten, amikor elhívta az ószövetségi népét, a zsidó népet, helyet jelölt ki a számukra, az Ígéret földjét, ahol hazára találtak, ahol nemzetté lehettek, ahol egészségükről gondoskodott, mint

családok közösségéről. Az új szövetség népéről is így viselt gondot az Atya. A Gyülekezetnek is adott helyet, intézményt, családi közösségeket. *És adott nekik valami igazán szíve szerint valót: pásztorokat, akik legeltetik őket tudománnyal és értelemmel, hogy többé ne féljenek, ne rettegjenek, és meg ne fogyatkozzanak.* Meg

ne károsodjanak semmiben. A mi Urunkat a Jó Pásztornak nevezi Isten Igéje. Őt képviselik a pásztorok a nyáj előtt. Az ő „köpenyünkben”, szellemi hatalmukban, szolgálati ajándékaikban, kenetünkben van a nyáj ellátása a Krisztustól. Az ő imáik, Szent Szellemtől vett tanácsaik, bölcsességük a kormányzásban Istennek a gondossága, ami az újszövetségi sátorra, a helyi gyülekezetre borul.

Azok a báránykák, akik kívül maradnak ezen a védelmen, kiszolgáltatják magukat az ellenségnek. Akik elhagyják a helyüket, észre sem veszik, hogyan kopnak ki az áldásokból, azzal, hogy távol maradnak a gyülekezeti táplálástól, a beoltott Igétől, az ismerettől, ami szabadokká tesz minket — Jézus szavai szerint —, a szellemi ajándékoktól, amiket a Testbe helyezett el Isten. A Testbe adta a gyógyítások ajándékait, hogy a hitünknek érintési pontja legyen a szent egészségünknek, örökrészünknek elvételéhez. A tanító kenetet, hogy a szellemünk kijelentéseket vehessen az Ige megnyilatkozásából, hogy növekedhessünk a hitben. Távol maradnak a védelemtől, ami a pásztor köpenye alatt van a számunkra. Az ellenség, a tolvaj fosztogatja őket, félelmektől, betegségektől sújtottan látjuk viszont őket, tévtanításoktól összezavart elmével, adósságokkal terhelve, mert távol kerültek a pásztortól, aki élő Igével táplálja, **„karjára gyűjti, és ölében hordozza a bárányokat, az elveszettet megkeresi, az elűzöttet visszahozza, a megtöröttet kötözgeti, a beteget megerősíti.”**

(Ezék. 34,16) Kívül maradnak a

kapcsokon és kötelékeken

(Kol. 2,19), amiket az egész Test számára megteremtett Isten kifürkészhetetlen bölcsessége, amint a fizikai testünket is, az egész és minden egyes tag tökéletes működésére, beteljesedésére.

Szeretet-kapcsolatok ezek, barátságok, szövetségek arra rendelve, hogy rajtuk árássa át Isten a személyes szükségünk, szellemi, lelki, anyagi szükségünk betöltésére szánt áldásait, és ezeken a kapcsokon keresztül tesz minket is áldássá a többiek számára a Testben, így biztosítja a Test vérkeringését. Oly sokszor látjuk régtől kínzó szükségek betöltését, halogatott reménységek valóra válását csupán azáltal, hogy valaki *elfoglalta a helyét a Testben*. Az Apostolok cselekedeteiben olvassuk, hogy Péter és János, kiszabadulván a fogságból, *menének az*

övéikhez

, ... és egy szívvel-lélekkel felemelék szavukat az Istenhez.

(Csel 4,23. 24) Ha az ellenség zaklat, ha a világ nyomása nehezedik rád, ha tanácstalan vagy, van egy hely, ahol a tied várnak, és egy szívvel-lélekkel imádkoznak veled, a bizonyosságaidon együtt örvendeznek veled, a hálaadásban, dicséretben a tiédhez kapcsolják a szívüket. Akkor mondhatod Dáviddal:

“Én Uram vagy Te; feletted való jóm nincsen. A szentekben, akik e földön vannak és a felségesebben, bennük van minden gyönyörűségem.” (Zsolt. 16,2)

„Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak egységben! Olyan az, mint a drága olaj a fejen, amely aláfoly a szakállon, az Áron szakállán: amely lefoly köntöse prémjére: Mint a Hermon harmatja, amely leszáll Sion hegyeire. Mert oda parancsolt áldást az Úr és életet örökre!” (Zsolt. 133.)

Az üdvösség legnagyobb áldása, legnagyobb kiváltsága az Úrral való közösségünk. Hogy egyek lehetünk Ővele. **"Aki pedig az Úrral egyesült, egy szellem Ővele"**, aki elhívott minket a közösségre. Amikor azonban ebbe a közösségbe beleszenteltetünk, Isten egész családjával is egyesülünk. **"Han**

em járultatok... az elsősülöttek seregéhez és egyházához."

Elsősülötteinek nevez minket az Ige, fiaknak. Az Ő családja vagyunk. A család pedig egységet jelent, közösséget, egymással megosztott életet. Amiként a házasságnak, úgy a gyülekezetnek sincs alternatívája. Mindkét (az Úrral és az egymással való) közösség, egység ápolása és erősödése, gyarapodása ezután rajtunk múlik. Isten oldaláról minden készen áll. Az Úr Jézus vére minden akadályt elhárított, megszüntetett, sőt, a tulajdon szeretetét öntötte ki a szívünkbe, hogy az Ő szeretet-természetében részesítsen minket, és így képessé tegyen bennünket az isteni fajta szeretetre, arra az egységre, amit az Atyától kért az Úr nekünk a János evangélium főpapi imájában. (Ján. 17) Ezek a dicsőséges tények a megváltásnak a Krisztus Testében kijelentett titkai. Az isteni család, az újjászületett hívők gyülekezete, amint a földi családok is, a szeretet egységében áldatnak meg. Amiként a 133. zsoltár kijelenti, erre az egységre önti ki olaját, kenetét Isten, ennek felmagasztalására árasztja ki a dicsőséget.

Ahogy a családi egységet, úgy ezt a közösséget is folyamatosan kell ápolni, erősíteni, megújítani találkozásokkal (egybegyülekezésekkel), együttgondolkodással, a kinyilatkoztatott Ige közösségével, a közös imával, a tanítások közösségével, amelyek Egy Pásztortól adattak (Préd. 12,11), az Úr asztalának közösségével, a közös imádatl, hálaadással, dicsérettel, az Úr jelenlétének illatával, kiáradó szeretetének, irgalmának bizonyágaival. Együtt növekedünk szent templommá az Úrban. (Ef. 2,21) A zsoltárban költőien megrajzolt kép: Áron (az ószövetségi papság feje, mi pedig mindnyájan az Úr királyságának papjai vagyunk), amint a túlcsorduló olaj beborítja, befedi őt, az életünk valóságos területeit jelenti. A fej a hatalmi hely, amit elfoglalunk az Úrban, a családjunkban, a szolgálatunkban, a hivatásunkban. A szakáll az érettség ("érett férfiúság"), a bölcsesség, a tanácsok, amiket az Úrból merítünk Isten Szelleme által (Péld. 8,14). A köntös pedig a képességeink, a talentumok Istentől, amiket az életünkre, kinek-kinek a szolgálatra adott, hogy az Ő céljait, terveit beteljesítsük. Úgy árad az egységre ez az égi áldás, mint a harmat a Hermon-hegy csúcsaira, azaz a naponta megújító felüdülés, a friss kenet.

Láthatjuk, Isten nem vádol minket, ha nem vesszük el a részünket e közösségből, noha korántsem mindegy az Ő dicsősége szempontjából, hogy mit teszünk az örökségünknek e gazdag áldásaival. De ugyanúgy nem mindegy a saját utunk szempontjából sem. Van veszítenivalónk. Ha beleszülettünk Isten családjába, a Krisztus Testébe, akkor a Fejjel, a Krisztussal való közösségünk is csak ebben nyerhet teljességet. Ahogy a megtestesült Igében, Jézusban jelent meg az átok alá került földön az egyetlen tökéletesség, amit a Vele való egyesülésben vehetünk el, úgy ma is az Ő Teste a teljesség, amiben az egység részesít

bennünket a saját életünket illetően. Úgy kell vágyódnunk a Testtel való egyesülésünkre, mint az Úrral való egyesülésünkre. Számos elismert tanító értelmezi úgy az 1Korinthus 11,29 igeverset / **"Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivelhogy nem becsüli meg az Úrnak testét"** /, hogy az "Úrnak teste" a Krisztus Testére, mint Gyülekezetre is vonatkozik...

Hogyan becsüljük meg az egyházat? Azzal, hogy nem maradunk el az egybegyülekezésekről, szeretetben járunk egymással, jót teszünk mindenkivel, de legelőször a mi hitünk háza népével, a Krisztus Testét látjuk benne, az Ő teljességét, egységet mutatunk, hogy a világ megismerje, hogy az Atya küldte Jézust, és az Atya szeretett minket, amiként Őt is. **"Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek: amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok."** A

szeretet cselekedet:

a közösség ápolása, együtt időzés, együttérzés, figyelem, törődés. A szükségek betöltése, a vigasztalás szolgálata, egymás terheinek hordozása, a gyengébbek erősítése, tanítása, egyszerűen a közös élet. Ez az élet árasztja ránk a rendelt áldást, a dicsőség olaját, a szeretet örök diadalát, hogy túlcsondulva megérintse illatával a kiszáradt gyötrődő világot, magához hívja az elveszetteket.

- Örömhíradó -